

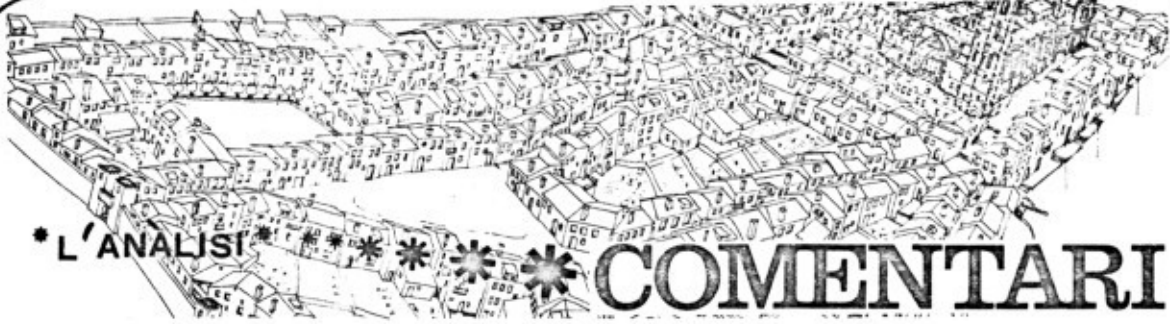
Alor de card

PRENSO
CORONA

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

abril de 1981

* L'ANALISI * * * * * COMENTARI

- A principis de mes -dia 3 concretament- els regidors arribaren a mig camí d'aquesta primera singladura democràtica. Potser és millor no dir res (tammateix !!!). Pentura és hora de fer una anàlisi en profunditat de la qüestió pública que, amb aquests dos anys, ha desenvolupada aquest grup de persones que normalment anomenam "ajuntament".

Obviament (i malgrat el dret que es deu atorgar, a qualsevol societat democràtica, a tota persona que poc més o manco va al dia de pagaments -aquí molt possiblement no són gaires-, d'expressar la seva, sempre respectable, opinió fonamentada) no intentaré fer aquesta feina, que segurament més d'un deu pensar que, ni em pertany ni la m'han menada.

Amb tot i amb això si qualcú l'hagués de fer, vos ben assegurar que no sé com se'n desfaria. En base a quines dades es pot fer una anàlisi?, quines accions hauria de valorar?, quin sistema d'homologació empraria per valorar les dades?...

Potser un analista no gaire avesat empraria el mètode comparatiu. Pot ser compararia els fets concrets de cada regidor amb els objectius que el programa amparava i/o amb les promeses dels mítings; bé, això no, perquè, tots sabem que els programes gairebé sempre són demagògics (paper banyat per fotre a la gent, amb una paraula); estam d'acord, idò, que seria ridícul i il.lusori exigir, fort i no et moguis, per exemple -i sols a nivell d'exemple-:

- "iguldat de tots davant la llei municipal" als d'UCD (que si no vaig errat idea semblant varen mostrar en el míting; però puc anar errat puix no vaig veure cap programa o relació de principis concreta, impresa i referida a la vila, durant les eleccions)
- "control real de les zones turístiques del municipi" als del PSOE (primer punt del seu programa electoral)
- "comptes clars i gestió pública" al regidor que queda del GISLL, o
- "sebre lo que mos toca" als Independents de Son Carrió.

Bé, ¿i si no es pot fer comparativament amb els programes perquè no es comparen els actuals fets amb els de passats ajuntaments?, pot pensar algú. Però mal pensament és aquest perquè, al manco, té dos perills:

- primer: comparar els dos primers anys de l'actual consistori amb els dos darrers del passat, quan qui més qui manco ja esperava les eleccions i tot anava així com anava;
- segon: ¿amb quins criteris es podria avaluar la validesa de passats consistoris? ¿en què es podria fonamentar avui per dir si eren bons, regulars o dolents quan, segurament, tot el que s'havia d'amagar, s'amagà i ja sols queda un record borrós?

La veritat, eh?, si qualcú hagués de fer una anàlisi mínimament seriosa de l'actuació dels nostres regidors durant aquests dos anys, no sé com s'arreglaria.

Ah!, i sense una anàlisi no es pot opinar amb autoritat. Sí, tots sabem el fàcil que resulta opinar sense fonament, sense recolzar les nostres opinions en dades certes i comprovades. Obviament opinar lleugerament, sense fonament, és cosa, o bé de confiança, o bé de mal gust.

S'ha de considerar, idò, -pròpia i pobre opinió- del tot improcedent i groller aquesta mena d'adjectivació que la gent -gràcies a déu no tota- diu dels nostres regidors considerant, sobre tot, que manca encara l'anàlisi. Que sé jo, coses com, per exemple:

Que la millor cosa que ha fet el nostre consistori actual i democràtic ha estat fer quedar bé a l'anterior (que també era nostre però del temps de la dictadura -que pareix vol tornar-).

Que ara són tres els qui es mengen la tortada i abans no més era un.
Que tot quisque va despistat sense sebre de que va

Que hi ha regidors que no serveixen ni per dur es ciri a la processó
Que no són demòcrates i lliberals pel simple fet d'intentar moure un plet contra un escrit d'opinió

Que a quasi tot ho fan d'esquena al poble
Que fan parts i quarts

Que compren solars caríssims que després de res no serveixen.

Que hi ha quasi un 10% de la gent que no ha pagat res dels seus deures contributius (fent referència a tota la gent de la vila)

Que les subvencions no es reparteixen honestament
Que ningú sap per on se'n van els doblers ni com

Bé, per a mostra bastava un botó; beneitures semblants a n'aquestes.

Sortosament la gent que sol dir coses d'aquestes és poca; quasi ningú, els quatre belaines de sempre que en res no es conformen.

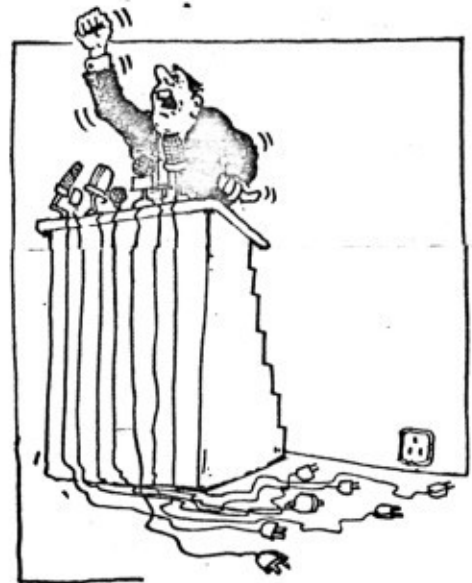
Convé, idò, i a manera de conclusió que ningú no escrigui o digui res -sabeu que és de bo de fer xerrar a dins el cafè-, i sobre tot que ningú pensi; car ja s'ha dit, abans cal informar-se lle gint l'anàlisi, peròoo...

qui el farà?

com es farà?

i, sobre tot:

quan es farà?

Jo, en Guillem de Sa Bagura, no la faré, perquè segurament més d'un deu pensar que aquesta tasca ni em pertany, ni la m'han manada.

NOTA ADICIONAL: Fa molts, molts d'anys, una tira llarguissima d'anys (al manco ho sembla) que, a la vila, hi havia gent roïna i grisa que s'enfadava molt quan els altres deien el que feien (o part del que feien) i curiosament no s'enfadaven pel que havien fet, sentint-se avergonyits, no; s'enfadaven perquè una persona gosava dir-les. Sortosament el temps han canviats (ara som demòcrates, voilà!).

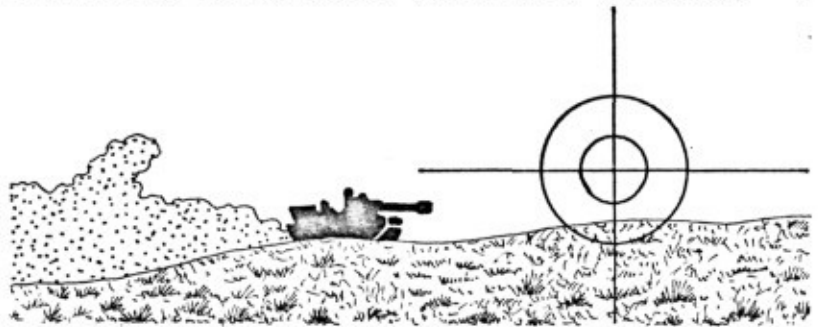
* 07 *lotet*

Volia assebeutar-vos de que en Rafel Duran, sí, ell mateix, l'autor i coreògraf de la cançó titulada "L'avió" que tan bon paper va fer en el recent festival, o millor IV Mostra de la Cançó Infantil, del teatre Principal de Ciutat; idò que aquest Rafel també havia debutat com a actor en el grup "Teatre dels capsigranys", però no ho dic. No vui dir res, no sigui cosa que en Rafel, com a capsigrany també s'enfadi.

Es broma. Però no ho és que: a la darrera excursió del Card Infantil al Puig Alpara es descobrí una altra colònia d'estena joana, a la part meridional del puig, dins el marc de les fites de Sa Carbonera.

renou de ganivets

El dia vint-i-tres de febrer va ser un dia molt especial. El recordarem, sempre que evoquem l'Espanya de sol i ombra; aquesta Espanya que duu clavells de sang a la solapa i un rictus pinxo i cruel dissimula la covardia del rostre. Des de Mallorca estant, l'espectacle dramàtico-folklòric protagonitzat pel Tinent Coronell Tejero ha deixat la població boca-badada. Per tradició, encara no massa llunyana, els mallorquins saben que un cop d'estat triomfa invariablement sobre aquesta terra i també saben que, invariablement, rera un cop d'estat sol venir una clatellada per escaliar tots aquells que perden el temps lluitant per la democràcia. Els mallorquins sabem que la Mallorca assassinada l'any trenta-sis, treia el cap per les cantonades i es mirava la festa -els militars al carrer!- una mica esporuguida, perquè el vent portava renou de ganivets. Ignor quin sentiment colpí els menorquins. En canvi sé que per alguns carrers d'Eivissa s'improvisà una manifestació de suport a les institucions democràtiques, tot i que estiguin controlades per Abel Matutes. Per a tots suposà, però, un dia de ràbia. Com si no bastassin les dificultats que tenim per fer-nos comprendre d'uns governs espanyols poc disposats a comprendre qualsevol cosa nostra, el carnaval ens porta un home armat, disposat a fer trencadissa. La història de l'Estat Espanyol està plena de guerrers victoriosos que mai no han guanyat cap batalla. Tejero -ambiciós que és l'home- acaba d'inscriure-hi el seu nom, a canvi de protagonitzar davant tot el món, un espectacle pintoresc que hauria pogut acabar amb un esclafit de mamballetes repartides per tot arreu. La gent d'aquesta terra no tra n'era ben conscient. Els grups d'estrema dreta aprofitaren la inacabable vetla del vint-i-tres al vint-i-quatre, per dibuixar les parets. Tradicionals com són els al.lots, per tal de no traïr la seva ideologia, repetiren les frases que es poden resumir en l'indissimulable ànim que glateix en totes elles, de donar pel sac a la col·lectivitat. Cal dir que vaig llegir-les, acabades de pintar, el vint-i-quatre al matí, quan Milans del Bosch havia retirat els soldats dels carrers de València, i tanta feina perduda em proporcionà una indissimulable alegria. La nit, dic, havia passat amb un expectant silenci a Palma. El Governador Civil, Jacint Ballesté, va fer una crida a la serenitat, cosa que li agrafm molt, però el poble estava serè, i la recomanació, en tot cas, havia d'adreçar-la als homes de bóta alta... Jeroni Albertí, per la seva part, va fer una vegada més referència al seny que orna les decisions dels illencs. Estava nerviós, cosa ben comprensible, si tenim en compte que era el President del Polígon Industrial "La Victoria" quan l'inauguraren i que ara corria el risc de ser jutjat per separatista i roig. Per aquestes terres calentes, la política únicament serveix per avançar els infarts. El Batle de Palma, Ramon Aguiló, també es va mostrar molt nerviós quan intentà tranquil·litzar la població. Però aquest personatge, Ramon Aguiló, és un roig declarat. Acudí a la manifestació de l'u de maig amb el puny estret i això és molt bonic, fins que sorgeix un guàrdia Civil amb mostatxos com Tejero, que espantaria al Sant Gabriel mateix. A més, si Ramón Aguiló és supersticiós, la data del vint-i-tres al vint-i-quatre li permetia establir una comparança gens ni mica tranquil·litzadora per al seu ànim rebel. Precisament el vint-i-tres de febrer de l'any trenta-set el darrer batle ciutadà de la República, Emili Darder, entrava en capella i era fusellat la matinada del vint-i-quatre, per haver comès el delictes de respectar i defensar la Constitució. Supòs que Ramon Aguiló -admirador de Darder- hi va pensar més d'una vegada al llarg d'aquesta nit de vergonya. Jo, naturalment, també hi vaig pensar. Mallorca, sobretot Mallorca, té encara a flor de pell les nafres que li produf l'aixecament militar del trenta-sis... Al capdavall, però, tot queda reduït a no res. Som conscients que continua glatint una situació política inestable, mentre controlam una serena ràbia amb els punys closos.

Llorenç Capellà

en ramon

Es ja una notícia de domini públic dius Sant Llorenç la pròxima ordenació sacerdotal d'En Ramon Lladó Rotger, que ja el passat dia 11 d'abril, juntament amb dos joves més, va ser ordenat diaca a Lluc. És per aquests dos motius que aprofitant un dia d'aquests que ha plogut tant, varem passar per sa Rectoria i hi pujarem per xerrar una estona amb ell. Enrevoltats a una camilla i asseguts a un balancí, comentarem es temps que feia mirant a defora mitjançant unes vidrieres que donen a la part de darrera de sa Rectoria, i al ritme de la caiguda suau de la pluja, començarem l'entrevista que ara vos oferim.

- Ramon, mos sembla que fa dos anys que estàs per aquí, ¿ abans d'aquests dos anys, havies passat alguna vegada per Sant Llorenç o del contrari no en sabies res?

Bé, com és natural, sabia que existia Sant Llorenç des Cardassar i hi havia passat algunes vegades per anar a Artà i a Son Carrió, però no m'hi havia atu-rat mai i per això no tenia cap imatge ni cap idea feta de com era es poble.

- ¿ On eres quan te varen dir que havies de venir a estar aquí, i què feres quan ho vares sebre?

Sé que era es dissabte de sa festa de l'Ascensió de l'any 78 . Aleshores jo era a Menorca amb tots ets estudiants de Teologia des seminari, perquè en motiu de d'acabar sa carrera hi havíem anat a passar uns dies en pla de passeig i descans. Es Consell Episcopal, juntament amb sos capellans responsables des seminari s'ha vien reunit es dia abans per decidir, entre altres coses, es llocs on podríem anar cada un des set que aquell any pes juny acabàvem d'estudiar.

Record que a mi me varen demanar si me pareixia bé venir a Sant Llorenç, a dins es seminari de Ciutadella, un poc abans d'anar-me'n a dormir. Record també que, encara que era molt tard, me va costar pena dormir-me perquè no me podia treu-re des cap aquesta idea ja que me-va venir molt de nou perquè mai m'ho havia imaginat.

- Mos podries dir quina impressió te va fer sa gent de Sant Llorenç , espe-cialment es joves?

En quant an es poble he de dir que m'hi vaig trobar molt bé ja des des princi-pi degut a sa bona acollida , familiaritat i simpatia de sa gent. Ara bé, una altra cosa que m'ha ajudat a trobar-m'hi bé, crec que ha estat que a mi sempre m'ha agradat sa vida de poble. Crec que a Palma, en cas que m'haguessin demanat per anar-hi, m'hauria costat molta més pena adaptar-m'hi.

Referent an es joves, jo diria lo que ja he dit de sa gent en general, que sem-pre m'he trobat molt bé amb ells.

- Aquest mes d'abril, i per ser més exactes dia 11(dissabte del Ram), vares anar al Monestir de Lluc a fer-te diaca juntament amb dos joves més com tu. ¿ Per què vareu elegir Lluc i no un altre lloc ?

Varem triar Lluc per dos motius, en primer lloc perquè Lluc és un punt de tro-

bada important, per no dir es més important, de tota l'Església de Mallorca i és un des llocs que tenen una significació més profunda pes cristians mallorquins des de fa ja molts de segles. Endemés d'aquest motiu principal, n'hi ha encara un altre que és que com que mos ordenàvem tres, que som i vivim a distints pobles, convenia fer s'ordenació a un lloc neutral, i Lluc, endemés de ser-ho, és un lloc que tots tres estimam, com a mallorquins.

- ¿ Què va suposar per tu aquest dia?

Per a mi aquest dia ll d'abril va suposar fer pública i definitiva una decisió que m'havia anat plantejant i fent durant molt de temps, de posar sa meva vida sencera an es servici de s'Evangeli i de l'Església.

- Mos podries explicar què és un diaca.

Aquesta paraula rara vol dir ni més ni manco que servidor.

Es diaques varen néixer a l'Església primitiva, ja an es temps des mateixos apòstols degut a una mica de conflicte que hi va haver quan un grup de cristians anaren aqueixar-se an ets apòstols que ses viudes, que en aquell temps era de sa gent més pobra, no eren ateses així com tocava. Es per això que ets apostols, després de pensar-ho bé, varen decidir triar set homes que se'n cuidassin de dis tribuir es donatius des cristians entre sa gent més necessitada; d'aquesta manera ells se podrien dedicar completament ases seves tasques principals de pre gària i predicació...

- Si això és així, com és que ara no n'hi ha d'aquests diaques?

Això té una explicació històrica ben clara, i és que a mesura que va mar. passant es temps això des diaconat va quedar reduït a una passa necessària que havien de donar aquells que més tard serien capellans, i per això, durant molts d'anys, dins l'Església només hi ha hagut diaques de "passada" podríem dir. Noltros, es tres que mos ordenàrem dia ll a Lluc, serem d'aquests, si bé, es Vaticà IIon. ha tornat implantar es diaconat permanent, és a dir s'ordenació d'hommes que fins i tot poden ser casats, perquè siguin diaques, no una temporada curta com noltros tres, sinó per sempre.

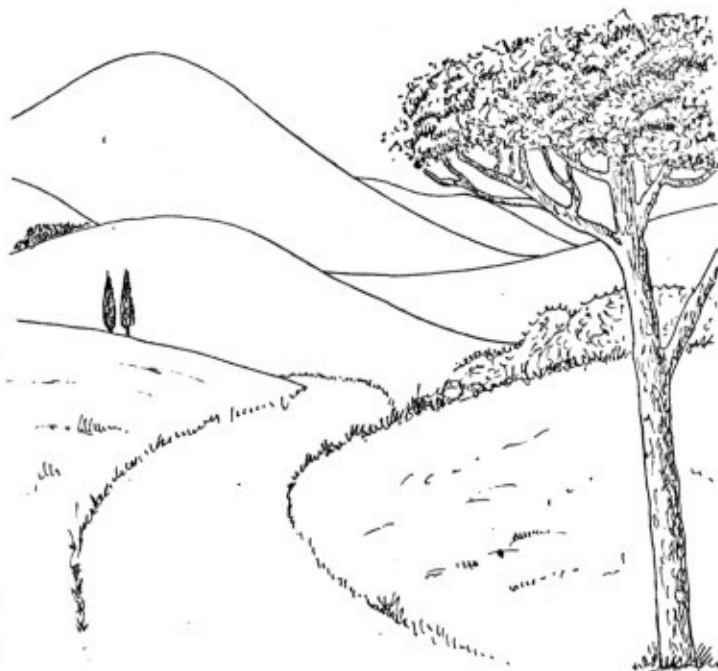
- ¿ I ja n'hi ha de diaques permanents?

Sí, si no ho record malament, crec que dins tota l'Església són uns cinc mil. Es mes de novembre passat a Barcelona varen ordenar de diaca un home casat de 52 anys, amb quatre fills i en aquests moments crec que n'hi ha d'altres que se pre paren per esser-ho.

-¿ Mos podries dir quines són ses funcions des diaques?

Des de molt antic sa funció des diaques ha estat triple. Com hem dit abans, es diaca és un servidor de sa comuni tat cristiana i aquest servici se concreta en tres llocs.:

Servici a sa Paraula de Déu: es diaca és es qui proclama s'Evangeli a ses celebracions quan s'assemblea està reunida

i també té per funció predicar i explicar a sa gent sa Paraula de Déu i ajudar totes ses activitats que estan encaminades a formar sa fe des cristians, sien petits o adults.

Un segon lloc de servici des diaques és es que s'anomena servici a l'altar; això inclou assistir o ajudar el bisbe o es capellà quan celebren l'Eucaristia i endemés d'aquest servei, es diaca pot batiar, pot casar i pot presidir sa pregària de l'Església.

Finalment sa tercera funció des diaques és sa que ja hem dita més amunt, es servici a sa caritat que suposa cuidar-se'n des més pobres, no en nom propi, sinó en nom de tota sa comunitat cristiana.

- Dia 16 de maig, tots ja ho sabem, rebràs s'ordenació de capellà aquí a Sant Llorenç. Aquest dia, ¿ seràs tu totsol, o n'hi haurà d'altres que s'ordenin amb tu, com a Lluc que ereu tres?

En principi està pensat que cada un des qui mos ordenarem de diaques a Lluc mos ordenem de capellans cadascú an es poble on ha estat durant aquests dos anys i mig. Per això de capellà seré ordenat jo totsol. De totes maneres, i seguint sa costum de fer an es poble on un està, només s'ordenació de capellà, és molt probable que a sa mateixa celebració de dia 16 s'hi ordeni de diaca, amb jo un amic meu que segurament pes juliol dirà missa an es seu poble. Ara bé, de moment no hi ha res decidit definitivament, només és que n'hem parlat. Si a cas se decidís ja ho comunicarfem a sa gent.

- Es sollerics, ¿ no se queixeran de que t'ordenis aquí i no a Sóller?

Estic ben segur de que no se queixeran, perquè saben molt bé que darrerament ses ordenacions s'han fet no an es poble on un va néixer, sinó an es poble on s'ha estat una vegada que s'ha acabat s'etapa de seminari. Dic que es sollerics ho saben bé que s'acostuma fer-ho així, precisament perquè ara fa 5 anys que a sa parròquia de Sóller s'hi varen ordenar dos joves que eren respectivament de Valldemossa i Manacor i que feia uns tres anys que ajudaven a sa parròquia com jo ho faig aquí. De totes formes després d'estar ordenat, faig comptes anar un dia a Sóller a dir missa, això és lo que s'anomenava un temps propiament "missa nova".

- ¿ Ja saps quin dia hi aniràs o no ?

N'he mig parlat amb sos capellans de Sóller, però encara no hi ha una data concreta, Per part meva sí. que puc afegir que m'agradaria molt que fos dia 18 de juny que és el Corpus, ja que per a mi és una festa que ha tingut des de fa es tona una significació molt profunda i especial.

- ¿ Et podries definir a tu mateix ?

Es molt mal de fer això. Crec que no sebré fer-ho.

Moltes vegades ses persones amb qui convivim normalment, coneixen millor que que noltros mateixos com som. Ara bé, ja que m'ho demanau i per sortir del pas jo me difiniria com una persona senzilla, amb moltes limitacions i defectes, sense gaire pretensions, som un poc mal de fer enfadar, tenc un gust especial per sa vida des poble, intent trobar s'encant de ses coses petites i de cada dia, disfrut molt de contemplar sa Naturalesa, estic molt content de creure, i d'haver trobat Jesucrist i es seu Evangeli, no tenc gaire mal de fer posar estimació a ses persones i a ses coses que m'enrevolten...i ja no sabria dir massa més coses.

- Voldries afegir qualque cosa més ?

Ja que me brindau aquesta oportunitat, voldria aprofitar-la per dir lo que ja vaig dir es dia de Pasqua a l'ofici; que dins Sant Llorenç no repartiré targetes ni convidaré personalment, per por de no deixar ningú, cosa que me sabria molt de greu, sinó que des d'ara ja convid tothom i voldria que tothom se donàs per ben convidat, sense distincions de cap casta, a venir a s'ordenació que si Déu vol serà com hem dit dia 16, a les vuit de s'horabaixa.

- Gràcies per tot.

Gràcies a voltros.

ALJUB

BATEC

Guillem Quina
Joan Rosselló

- MARÇ 1.- Es Card Infantil ha anat a Lluçmajor per participar a sa Trobada de Centres d'Esplai de Mallorca. Han participat amb algunes danses.
Homenatge a Jaume Llinàs "Moletor". Es vespre, missa a la parròquia. Llavors, davant sa plaça de s'entrada d'es Poliesportiu, s'Ajuntament ha presentat s'odrena d'una corona de flors i sa Música ha sonat.
- 3.- Donació voluntària de sang en es baixos de la Sala.
- 7.- Reunió d'es socis d'es Centre Cultural Card per veure de quin cap han de fer estelles. Sembla que sa solució millor serà que cada secció funcioni com fins ara, i que es càrrecs sien rotatius.
- 19.- Un grup de joves i al.lotes d'es qui se preparen per sa confirmació han anat d'excursió a Sóller.
- 27.- Anit han acabat a la parròquia es sermons que varen començar dilluns. N'hi havia un cada vespre. Ha predicat el P. Antoni Oliver, teatf. Dimarts i divenres, després d'es sermó de l'església, ha parlat an es jovent.
- 29.- Es Card Infantil va d'excursió an es Puig d'Alpara. Hi van en bicicleta i els acompanyen alguns pares i mares.
- 30.- Xerrada missional a sa Rectoria. Parlen en Pere Blanc i una Missionera Comboniana.
- ABRIL 9.- A la parròquia, celebració comunitària de la Penitència.
- 11.- Horabaixa, a Lluc, En Ramon ha estat ordenat diaca, juntament amb altres dos.
- 12.- Benedicció de rams i palmes en es pati de ca ses Monges. Processó cap a la parròquia, Missa solemne. A les 4, funció d'es Dotze Sermons.
- 16.- Dijous Sant. A mitjan capvespre, Missa del Sant Sopar. Es vespre, processó.
- 17.- Divendres Sant. Celebració de la mort del Senyor, es capvespre, i funció del davallament amb processó, de vetlada.
- 19.- Diumenge de Pasco. "Encuentro", amb assistència de ses tres Mares, i la Mare de Déu, que pega es tres botets. Processó de Crist Ressuscitat i Missa solemne.
- 26.- Es Card en Festa se'n va a ballar a Ciutat, en es Castell de Bellver, amb motiu des Pancaritat.
Es centre cultural Card organitza es Dia d'es Llibre.

EspiPelLAdes, per J. Cortès

AMB AIXÒ DE SES AUTONOMIES, VAL MÉS NO FRÍSSAR I DEIXAR PI-XAR ES MUL.

En Rodolfo Martín Villa, ministre actual encarregat d'ets ens preautonòmics, ha manifestat que mos podem donar per ben contents si tenim autonomia abans de l'any 2.000. Quaranta putes! Hi haurà professionals de sa política d'aquests que ara se diven autonomistes que ja hauran perdut s'enravenada! Coratge, va dir en Matgí!

Si jo fos es batle, o es que comanda -que, curiosament, no sempre coincideix damunt sa mateixa persona-, ara que fa dos anys que se feren ses eleccions municipals, hauria convocat una de ses rodes de premsa que, fa més d'un any, va dir que convocaria darrera cada ple i encara no s'ha decidit a començar. P'entura li falta una sempenteta...

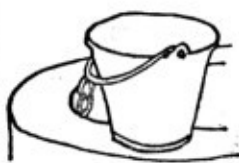
"DONDE DIJE DIGO, DIGO DIEGO."

(REFRANY FORASTER)

Me pareix que amb so caire que van agafant ses coses, a ses pròximes eleccions municipals entrarà s'oposició -quina paraula més ridícula que he posada, eh!?- i tindre UCD per saecula saeculorum. Amèn. Quin remei!

Ha corregut es rumor que s'Ajuntament en ple, ciri en mà, havia anat a totes ses processons de Setmana Santa per a redimir es seus pecats pre-autonòmics. Que em tirin d'una passa sí això no és una maligna calúmia promoguda p'es grupúsculs de sempre! Ets honorables membres d'es nostro Consistori, quan no hi ha eleccions, no fan aquestes coses!

A sa carretera de Son Cervera, vora-vora s'empedrat, hi han fet una canaleta que ha de servir, diven, per posar ses tuberries que duren aigua a ses cases de per allà. Si es que m'ho han dit s'equivoquen, en nom d'ells rectific públicament. Si no s'equivoquen vull suposar que ets autors tenen es cor responent vist i plau de s'Ajuntament, de Sanitat i d'Obres Públiques. No vos ho pareix? NOTA: Quin merder que hi haurà es dia que se decidesquin a canalitzar OFICIALMENT ses aigües!!!

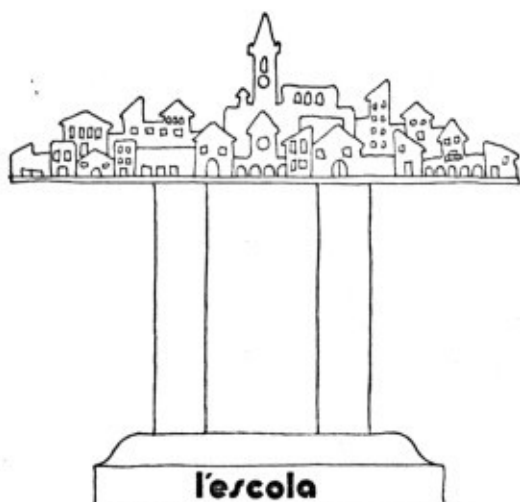
Ja tenim secretari nou. Si ha vengut disposat a servir/a'ts interessos de tot es poble i no sols a's d'es que dirigeixen aquest poble... Si no vol parar sa mà per tal que es poders fàctics calamillorers l'umplin, amb sa condició de que calli i miri... Si vol donar a s'Ajuntament una transparència que ets altres no li han sabut o no li han volgut donar... BENVENGUT SIA!!!

Torn insistir: Anant d'es Safari a Sa Coma, a mà dre ta hi ha un talaiot ran-ran d'un d'es polgons a urbanitzar. L'heu vist? Idò perdonau que en torni parlar, senyor batle socialista amb cartells de propaganda electoral preciosos, però vós signàreu un manifest en contra de s'urbanització de Sa Dragonera. No faceu una política de fets consumats, que encara sou a temps de salvar-lo. Ho dic perquè li han tirat un bon caramull de terra damunt i allò no són només quatre pedres tapades de mates. És part de sa nostra historia.

M'agrada es lloc que ha triat s'Ajuntament per posar sa Creu Roja. Així, amb s'agradable oloreta de ciment cremat que fa per aquells voltants, es soldats ja s'aniran avesant a ensumar porqueries. Que n'hauran d'ensumar moltes, creis-me!

Vista i comprovada la importància que té dins un poble la cultura bàsica, i reconeixent que en el nostre poble, com tots els de la nació, hi ha molt per fer, la renovada Associació de Pares d'Alumnes d'E. G. B. de Sant Llorenç, i en conseqüència la Junta Provisional d'aquesta Associació, vol fer a saber que es posa al davant per fer feina i donar la cara com a portaveu de l'Associació. La Junta sap que

la tasca és llarga i pesada, però conscient de la importància que té l'educació dels fills, vol dir que està disposta a tot.

Per començar direm que aquest mes passat s'han presentat els estatuts de l'Associació al Govern Civil, segons el qual dins un mes i mig sabrem contestació de la seva aprovació.

També la Junta vol fer a saber que està oberta a tothom, i en particular a tots els pares i mares d'alumnes d'E. G. B. de Sant Llorenç, i els convida a participar a la tasca abans esmentada, de manera que si algun pare o mare té alguna idea referent a millorar alguna cosa de l'escola, es posi en contacte amb qualsevol component de la Junta.

A continuació d'aquestes retxes es dóna relació dels components de la Junta Provisional de l'Associació de Pares d'Alumnes d'E. G. B. de Sant Llorenç.

JUNTA DIRECTIVA PROVISIONAL

President:	Tomàs Bauzà Gayà	
Vicepresident:	Pere Jaume Soler	
Secretari:	Mateu Galmés Umbert	
Tresorer:	Joan Carrió Duran	
Vocals:	Pere Riera Font	Pere Riera Torres
	Pere Oliver Jaume	Guillem Soler Riera
	Guillem Fullana Ribot	Francesca Galmés Gelabert
	Bartomeu Mestre Esteve	Aina Brunet Ferrer
	Joan Servera Servera	Antònia Bauzà Riera
	Francesc Umbert Perelló	Joan Jofre Ferrer
	Nadal Caldentey Ramis	

CONSELL DE DIRECCIÓ PROVISIONAL

Vocals: Francesca Galmés Gelabert
Joan Jofre Ferrer
Guillem Soler Riera
Pere Riera Torres

Junta Provisional de l'Associació

PREMSA FORANA

A la Trobada de Premsa Forana celebrada a Sant Joan el passat 8 d'abril es prengueren els següents acords: Acceptar l'admissió a l'Associació de "EL SAIG", d'Algaida, editat per l'Obra Cultural Balear; rebre la notificació de baixa del "PUPUT", de Llubí, dissortadament mort per assumptes econòmics; prendre nota del canvi de nom del "ROBINES" per "BINISSALEM". També s'acordà fer un programa d'actuació, que s'elaboraria a Algaida el mateix mes. Hi ha la possibilitat de que el Consell ens concedeixi una subvenció

RACÓ DE SA PADRINA

Sa sogra d'En Pep Xigala
tengué a sa llengo un infló,
quan la va veure es doctor
digué: vaja, la té mala;
son genre quan ho sentí
digué amb calma i gran sossec:
d'ençà que jo la conec
sempre l'ha tenguda així.

"Menjau-vos-ho tot amb pa",
deia En Jeroni Casai,
perquè he arribat a afinar
que es pa mal no ha fet mai;
dalt son cap li cau de pla
un pa que estava al raval
i li féu tal breverol
que tengué que desdir-se.

"Raol" o dialectalment "raval" és un recipient planer, generalment de forma circular, fet de llistons o de corda i sostingut per tres o quatre cordelles convergents a un nus, i tot plegat penjat a un clau del sòtil del rebost; servia per a guardar-hi el pa oretjat perquè no es florís; damunt el nus dels cordills de sosteniment solia tenir un plat invertit, per a impedir que les rates baixassin per la corda i roegassin el pa. (Diccionari Alcover-Moll).

-oOo-

Antany en venir es maig a moltes cases feien "herbes"; encara hi ha molta gent que en fa. Posarem dues fórmules, sabent per endavant que hi ha tantes maneres de fer herbes com cases que en fan. Ja que tant si n'hi posen d'una casta com de s'altra sempre solen esser bones.

PRIMERA FÓRMULA: Ruda, herba-sana, fonoll, herba-lluïsa, romaní (poc), canyella sencera, una partida de grans de cafè torrat, cinc grans de cacau, dues fulles de llimonera, xiprelló, donzell (poc), mata, tarongí, vauma-rosa, pi i vainilla (vainilla sencera o garrova de vainilla).

SEGONA FÓRMULA: Fonoll, tarongí, herba-sana, moradui, fulles i flor de llimonera i de taronger, romaní, pi, menta camamilla, eucaliptus, dos grans de cafè, anís estrellat.

No hi ha que dir que s'ha de posar una mica de tot això, amb seny i proporció, dins una botella, bòtil o barral, que llavors s'omplirà d'anís sec o dolç o mesclat, segons es gust i gana d'es qui ho fa. Des cap d'una temparadeta d'estar en remui, es suc ja ha pres es gustet de ses herbes i ja en poren pegar qualque tmbola, però, això sí, amb coneixement, no sia cosa que es cap rodi i un vagi més alegre de lo que toca.

Quan sa botella minva, se pot anar afegint suc, i ses mateixes herbes serveixen per un parei de vegades.

Diuen que sense un all poden fer allioli, idò també podeu fer herbes encara que vos ne manqui qualcuna de ses que hem anomenades; o podria succeir que no tenguessiu a mà, per exemple, cacau o vainilla; no vos apureu, feis ses herbes amb lo altre que també tendran bon bevent.

Joan Rosselló

LA EQUITATIVA

assegurances

ALFA

màquines de cosir

BERNAT POLIT

ELECTRODOMESTICS

I.

FONTANERIA

ORDINAS - FEBRER

Major, 22 - T. 569100

Cardassar, 17

L'INSTITUT D'ESTUDIS BALEÀRICS

L'Institut d'Estudis Baleàrics és un organisme del Consell General Interinsular dedicat a "subministrar una informació completa sobre els diferents temes d'investigació, recollir el material resultant d'estudis i in formes i publicar informació bibliogràfica periòdica", segons consta a la revista corresponent a març de 1981.

A més de l'esmentada revista, ja ha editat el "Llibre de les bèsties", de Ramon Llull, que s'ha distribuït gratuïtament als centres per als cursos de llengua catalana, i està en premsa un altre de Catalina Cantarellas sobre "La arquitectura mallorquina desde la Ilustración a la Restauración".

Està dividit en deu seccions, a cada una de les quals hi participen col·laboradors que realitzen activitats relacionades amb les Illes. Aquestes seccions són:

1. Història i Arqueologia.
2. Filologia i Literatura.
3. Filosofia, Pedagogia i Antropologia.
4. Dret, Economia i Sociologia.
5. Biologia i Medicina.
6. Ciències Agràries.
7. Ciències de la Terra i de l'Espai.
8. Ciències físiques, químiques i matemàtiques.
9. Tecnologia.
10. Belles Arts.

Els llorencins podem estar orgullosos de que a la secció d'Història i Arqueologia hi estigui adscrit el nostre paísà Antoni Riera Melis "Xaret". Per a ell la nostra més coral enhorabona.

Josep Cortès

el crit

Me cou, de no dir res, la gargamella
i em pugen les paraules a glopades.
Estremiré el silenci, com les prades
quan esclata la sang de la rosella.

¿Serà el meu crit com l'huracà que estella
contra la penya sorda les onades...
o com un riu d'espigues ja granades
i amb projectes de pa dins la gavella?

Voldria tenir sempre la veu clara
com el mirall de l'aigua, i amorosa.
com el bes immarçible d'una mare.

Potser rebotarà per la garriga
i emmudirà indignada, més plorosa
com l'entranya d'un pare quan castiga.

Pere Orpí

FESTA DEL LLIBRE

El resultat de la venda de llibres celebrada el 26 del mes passat fou el següent:

Temes mallorquins	19
Diccionaris	3
Història de Mallorca	16
Novel·la en català	15
Novel·la en castellà	24
Cal fer notar que a l'escola havien recomanat el llibre "El Camino", del qual se'n vengueren 17 exemplars.	

El total pujava a unes vint-i-vuit mil pessetes, el cinc per cent de les quals -unes 1.400- que ens tocava de comissió, es va dedicar a contribuir en les despeses del lloguer del local del Card. Com podeu veure, malgrat el mal temps, la participació fou notable.

SERVEI DE PSICODIAGNÒSTIC I ORIENTACIÓ, DE GABRIEL GENOVART SERVERA

Diagnòstic i tractament de les dificultats d'aprenentatge i retard escolar. Rehabilitació dels trastorns i deficiències del llenguatge. Problemes emocionals de la infantesa i l'adolescència. Exàmens psicotècnics i orientació professional per a estudiants de EGB, BUP, COU i FORMACIÓ PROFESSIONAL. Servei d'informació per a l'estudiant.

C/. del Sant Crist, 10
MANACOR
T. 55 07 88

costums

P'es mes de maig es sembrats ja estan espigats, es camps plens de roses i es jardins florits: recorden que aquest mes està dedicat a la Puríssima. Quins costums tan hermosos i cristians hi havia! Per ses cases, per foravila, per ses escoles i col·legis feien es Mes-de-Maria dedicat a la Mare de Déu. Per ses possessions hi acudien es veïnats de més de mitja hora lluny a resar i cantar. Es darrer dia de maig sa madona prepa rava una gran festa i convidava tots es que hi havien assistit. Acabava amb un ball de pagès ben animat.

Després ve es mes de juny "sa falç en es puny i a segar vaig", ben de ma tí, amb sa fresca, perquè quan es sol comença a encalentir fa molt mal segar!. Hi havia possessions i llogarets que tenien "s'aiguera", que era sa que duia aigua an es segadors i enciam ben tendre i fresc per a re - frescar-se sa boca, i allà canta que canta aquelles cobles que encara re corden es vells:

En 'ver acabat de segar
tiraré sa falç a l'aire.
Mal li pegui un mal aire
an es qui l'agafarà!

M'alegra el cor la primavera
quan verdeja la murtera
com sa guinyol de la flor.

Noltros segadors som deu
i tot ho duim amb una onada,
però tenim na Coloma
que en trobar boldró s'ajeu.

Cants del rossinyol,
voltros que sou tan armoniosos,
tan bells i tan hermosos
com Déu vos creà.

Quan arribava sa festa de Sant Joan ja hi havia moltes quarterades que estaven segades. Abans era una festa molt hermosa. Avui, per desgràcia, és dia feiner. Se ballava Sant Joan Pelós, un costum que per desgràcia ha passat a sa història. Déu vulgui que torni, si és possible! Aquest dia es Sol, quan sortia ja ballava d'alegria! Se conten moltes creences:

Si anaves a cercar aigua de set pous i se gaves un claveller, sortia de set colors. Si agafaves una ribella amb aigua i fonies plom i deï's: "Sant Joan Pelós

Sant Joan Pelat
feis-me treure ses eines
d'es meu enamorat",

es plom agafava sa forma de ses eines d'es futur marit: fuster, picapedrer,...

Ses dones que brodaven a ca-seva, a s'hi vern sortien en es carrer i hi havia un costum molt hermós: en temps de Corema, es di vendres, a les tres des capvespre, quan ses campanes tocaven trenta-tres bataiades deien: "Toquen el Credo" i se posaven a cantar es "Crec en un Déu". Quina llàstima que s'hagi perdut aquest bon costum!

Després de Sant Joan ve sa Festa de Sant Pere, que era es dia que s'acabava sa Doctrina i a s'Escola Nova hi havia repartiment de premis.

Es primer diumenge de juliol ses Germanes de la Caritat celebraven sa festa de Sant Vicenç de Paül, es seu Pare i Fundador. No hi havia familia que no passàs p'es convent a felicitar-les i n'hi havia moltes que les duien llimosnes i presents. An aquesta festa no hi faltava mai l'Excelentíssim Ajuntament en ple, que assistia a l'Ofici Major. Després de sa Nissa tots es nins i nines i l'Excelentíssim Ajuntament anaven an es refresc que ses Monges tenien preparat.

Francesc Clapés

Francisco Umbert Perelló

CA'N XESC

Reparaciones Eléctricas del Automóvil

c/. Clavel, 20 — Teléf. 56 90 67

SAN LORENZO (MALLORCA)

banco español de crédito
BANESTO

LA MAYOR EMPRESA BANCARIA
DE ESPAÑA, A SU SERVICIO.

crònica informal

PLE DEL 9 D'ABRIL DE 1981

Per a començar, una bona notícia: hi haurà un premi pel qui endevini qui eren els espectadors d'aquest mes. Pistes: la dona d'un regidor de UCD, el President del partit majoritari del poble i un altre que no anomenem. Au, decidiu-vos i enviau les cartes a Flor de Card, Sant Llorenç des Cardassar. El premi consistirà en una entrada gratuïta al Ple del mes que ve. Pensau-vos-hi bé, que ho paga!

Començam? Au, idò.

Quan el secretari va llegir l'acta del Ple de la setmana passada va fer constar que hi havia una modificació: resulta que els tècnics que feren l'informe de la urbanització de "Sa Màniga" sols el feren damunt la meitat dels plans i per tant la cosa no era correcta. Anul·len el punt que en feia referència i, quan tot estigui llest, ja en tornaran a parlar. La meua natural desconfiança em fa pensar que aquest assumpte estarà resolt abans que el de la Biblioteca o el dels noms dels carrers. Messions?

El primer punt era sobre la contratació d'un nou recaptador d'imposts. El batlle va fer llegir al secretari les condicions de cada un dels cinc aspirants i al mateix temps va ordenar al municipal que llevàs la pols a l'urna, que l'haurien de menester. Vet-ací les condicions:

Antònia Fullana Servera, de Son Carrió, volia el 4'5%, vendria tres pics per setmana, es comprometia, si feia falta, a anar casa per casa i a tenir el 50% cobrat a finals d'agost.

Tomàs Ordinas Sansó, que treballa a la Recaptació de Tributs de Manacor, volia el 5% i va dir que entregaria els menuts quan l'Ajuntament volgués, vendria els capvespres i, si feia falta, posaria un suplent.

Enrique Aguilera Avila trobava que li bastava amb un 4% i va fer constar que havia treballat recaptador a Artà, Campos, Andratx i a dos pobles de Granada, amb uns informes favorables dels esmentats ajuntaments.

Bernardo Galmés Sanxo, si li donaven el 4'5%, va dir que vendria les hores que digués l'Ajuntament, i que aniria pertot. Actualment fa feina a Manacor.

En José Bautista Ruiz manifestà únicament que volia el 5%.

Sense deliberar -que ja en devien haver parlat?- posaren en marxa l'urna i va sortir que n'hi havia set que volien n'Enrique Aguilera Avila i un que volia n'Antònia Fullana Servera.

L'altre punt tractava de les Festes de Son Carrió. Abans de començar la discussió el regidor Perales va dir que l'any passat havien gastat devers 1.100.000 ptes en festes, i que enguany, entre la música i les que hi ha fetes, ja en tenien 500.000. Va afegir que, juntament amb Girart, just a les de Sant Llorenç, feien comptes gastar-se'n hi 600.000. O la vista em va fallar o els carrioners perderen la color! També va manifestar que trobava que si a Sant Llorenç hi havia tres parts d'habitants i a Son Carrió una, una simple divisió bastava per saber què li tocava a cada u. El regidor Pont opinà que bastava dividir per tres i donar una part al poble petit i dues al gran. De cop, el batlle primer i els altres regidors després, s'adheriren a la proposta esmentada i, pujant un poc el pressupost, tendran 470.000 ptes per les Festes de Sant Llorenç, 230.000 per a les de Son Carrió, 300.000 per a la música i 200.000 pel barrisc. Vull fer notar que, engrescats amb la discussió, s'oblidaren de la tradicional subvenció que l'Ajuntament concedeix graciosament a la revista Flor de Card el dia de Santa Bàrbara, patrona del trons i llamps.

Els dos darrers punts eren, l'un per llogar un "barrendero" -senyor batlle, es diu agranador- per a la zona de s'Illot. L'Ajuntament li pagarà la Seguretat Social (un 50%, perquè ve de l'atur) i l'associació de propietaris de comerços el sou. L'altre era per autoritzar que la urbanització d'un polígon de "Sa Coma" es fes en dues parts. Tots hi vengueren a bé, naturalment.

Josep Cortès

la bandera, l'escut... (4)

Després d'aquesta introducció crec que ja puc passar a comentar = l'esmentat Llibre d'En Josep Segura. Comença l'obra parlant del Regne de Mallorca. És aquest un punt encara no aclarit de tot i els historiadors no han dit encara la darrera paraula sobre si realment les autoritats = mallorquines tenien també jurisdicció plena damunt les altres illes. Encara que Eivissa no fou conquestada als moros fins el 1235 i Menorca el = 1286, Jaume I des del 1229 ja considerà totes les illes com a del seu = Regne i de fet Menorca mitjançant el tractat de Capdepera de 1231 fou = feudatària del rei mallorquí. Els documents dels segles posteriors par = len sovint de Menorca com a "part i membre del present Regne" però de = fet sempre tingué certa autonomia i sols s'acostaven a Mallorca en casos de necessitat. No insistiré més sobre el significat de la paraula Regne de Mallorca perquè com he dit encara falta investigar més i arregar = documentació dispersa. Només a manera d'exemple citaré una carta que en = viava l'any 1432 el governador de Mallorca al de Menorca dient que havia rebuda la seva en què reclamava la dona Sardeta i un captiu sard de Nico = lau Gomila de Menorca, presos a la presó de Ciutat acusats de metziners; diu el governador de Mallorca que la dona s'oposa a l'extracció afirmant que "no pot ne deu esser tret fora la terra e Regne de Mallorques e as = sò per una franquesa que'y ha, la qual havem jurada, continent que negun acte civil ne criminal no pot ne deu esser tret fora la terra e Regne da = munt dit, volent-se aquella alegrar de aquella dita franquesa axí com a ciutadana de aquesta Ciutat", i en atenció a aquesta franquesa no pot es = ser tret de Mallorca i tremesa a Menorca, quedant, per tant, presa a la presó reial de Ciutat. (LC 110 f. 97).

A la plana 18 fa unes elucubracions sobre el mot barres si s'han = de dir així o si és més correcte anomenar bastons o pals; sobre aquest = punt fa uns mesos sortia un article damunt el "Diario de Mallorca" firmat per Sebas = tià Feliu i Quadreny, persona molt entesa en heràldica, dient que era incorrecte em = prar el mot barra i per tant haviem de dir pals. Jo tenc més confiança amb els docu = ments que no amb el senyor Feliu perquè el cas és que des de la conquesta del 1229 = fins als nostres dies sempre s'ha dit i hem dit barres, com veurem a les cites documen = tals que aniré posant en aquest treball.

Aiximateix m'agradaria que el senyor Feliu m'indicàs qui va esser que va conce = dir autoritat, poder o llicència a aquell o aquells que imposaren una normativa he = ràldica per retirar del nostre llenguatge una paraula que té més de 700 anys de vida com és el mot barra.

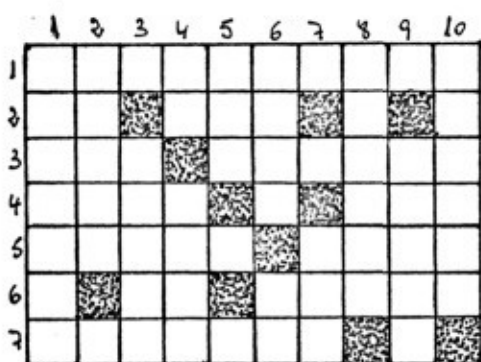
Segueix En Segura explicant el nombre de barres que solen aparèi = xer en els escuts i el seu significat. No crec que això tenguí massa im = portància perquè els dibuixants o il·lustradors medievals no miraven = molt prim. A vegades en pinten dues (com per exemple a la coberta del = llibre de Lletres Comunes de 1403) (LC 82 i LC 83), altres vegades, les = més freqüents, quatre. Sembla que a Mallorca, no sé ben bé per quines ra = ons, a vegades només n'usaven tres i fins i tot aquest escut amb tres ba = rres és nomenat propi de Mallorca, com per exemple a un inventari dels = arxius de Montpeller, fet després de la mort de Jaume III que anomena = una caixa "que ha senyal del (rei) de Mallorques"; al seu costat hi ve = dibuixat l'escut amb tres barres i un bàcul a sobre. És tracta del bàcul del bisbe de Magalona i surt aquí perquè devia tenir alguns drets cen = sals, delmaris o altres que ignoram, sobre Montpeller. En Segu = ra reproduceix (pag 21) aquest document com si fos una troballa seva, quan realment l'arquitecte Gabriel Alomar ja ho havia publicat l'any 1976 a = un treball sobre heràldica de Sança de Mallorca, reina de Nàpols, damunt el Bolletí de la Societat Arqueològica Lul·liana.

Les tres barres surten a molts altres llocs; a un segell de la = cort reial de Felanitx del segle XIV, a un altre de l'any 1824, i a un escut de 1702 a la façana de la Sala, també de Felanitx. Igualment a una làpida sepulcral de la Seu del 1374, de la qual en tornaré a parlar més = envant, etc.

Ramon Rosselló

(Continuarà)

si lleu... per m.galmés

HORIZONTALS.-1-Puig de l'illa de Mallorca.

2-Símbol de l'alumini. Violenta irritació = contra algú o alguna cosa. Un. Consonant .
 3-Pega de fusta amb la qual dos animals són junyits pels caps o bescolls a l'arada, al carro. Fer cessar de cremar. 4-Conjunt d'os
 ses de què es compon un esquelet. Vokal. No vestida. 5-Passar un instrument tallant, per la superfície d'una cosa per llevar-li el pèl. Cim del cap d'un ocell des del bec a la part posterior del coll. 6-Vokal. Nota mu

sical. Al revés, cedir, rendir. 7-Extensió d'aigua que ocupa una depressió de la terra, de menes dimensions que un llac. Consonant.

VERTICALS.- 1-El qui governa qualsevol classe de treballadors del camp. 2-Saboga. Cinquanta. 3-Símbol del sofre. Interès del diner deixat. 4-Afirmació. Acció d'aregar. 5-En aquest moment. Vokal. Vokal. 6-Conjunt = de fibres disposades formant com una tela prima. Consonants. 7-Vokal . Nom de lletra. Cos prim i rígid acabat en punta. 8-Varietat de carbó de pedra més recent que l'hulla. 9-Consonant. Bosquet d'alzines joves. 10-Correspondre amb gratitud.

A C D E F G I C J M B T
 B S P E R A T A B A L U
 M N C H I H J T N N C I
 A G I F R O P A Q D O P
 X P R U N A R R I A C D
 A D E Z T G S O L R R L
 M R R T A I O N L I E R
 A N A M O P I J E N B Z
 V E S R B Z T A M A L X
 R J A I O M I R I X A A

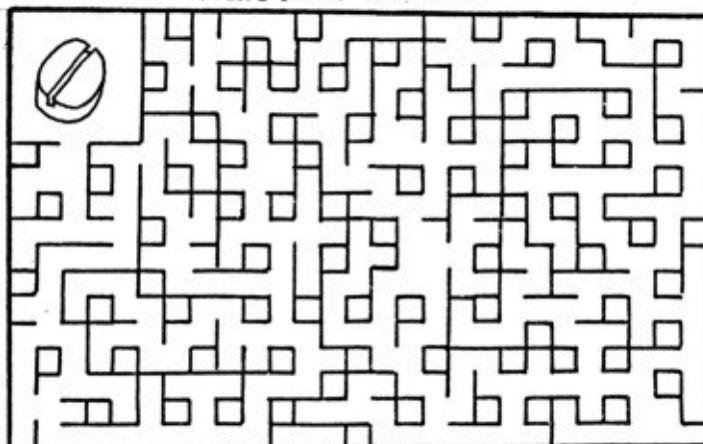
Els noms de deu fruites.

ENDEVIALLA

Dalt es puig està en Caldera
 i té cames de llebrera,
 té coll i no té cap,
 i és molt ase es que no ho sap.

ENCADEMOCAIS

S. T. NC C. L. R . N . S F. BR. R ,
 P. R P. SC. TR. M. L. R.

-Quin camí haurà de recórrer aquest seño per arribar a l'aspirina?.

SOLUCIONS

UNA CAMIÀ -
 MASSANELLA
 ALTIRAG
 COUAPAGAR
 DSSAANUA
 RAUREPILIT
 ARETUTER
 TLACUNAT
 - SI TENC CALCR EN ES FEBRER,
 PER PASCO TREMLARE -

PERA
 C
 AGIF
 PRUNARRAC
 E
 R
 AMDP
 V
 N
 A
 I
 R
 X
 A

objectors

Què és el COPS ?

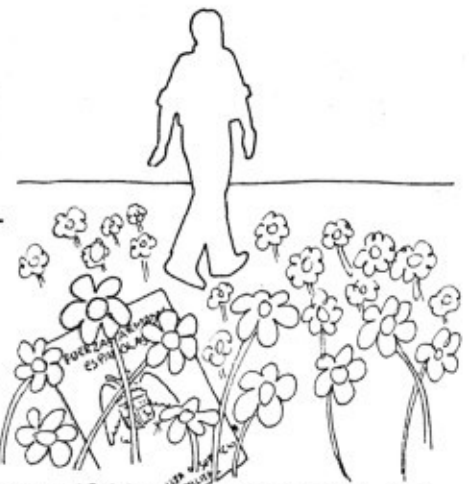
Nosaltres, que fa més o menys temps que vàrem fer el servei militar, volem ser ara fidels a la nostra consciència, una consciència enal tre temps potser mal informada, aïllada o potser acovardida. No podem continuar amagant el cap sota l'ala i oblidar que igual que durant el ser veï militar, ara també estem subjectes a l'exèrcit i obligatòriament dis ponibles a col.laborar amb ell al servei de no sabem - o sí sabem- quins interessos. Ara volem trencar els nostres lligams amb l'exèrcit, volem que ens donin de baixa, tornant la cartilla o altres documents d'identi tat militar.

Entre nosaltres hem trobat aquestes motivacions, algunes personals, d'altres assumibles per uns quants o per tots. Qualsevol de les motiva cions següents, per sí mateixa pot ser suficient per fer objecció:

- perquè creiem que hi ha altres formes de servir i defensar al poble.
- Perquè col.laborar amb l'exèrcit és col.laborar amb el negoci de les armes i la cursa d'armaments, la cursa vers la destrucció.
- Perquè són pitjors els problemes que causa l'exèrcit que els que vol solucionar.
- Perquè si no haguessin exèrcits no hi haurien tantes agressions de què defensar-se.
- Perquè ens oposem a l'OTAN i a tots els actes militars.
- Perquè l'exèrcit és una escola d'autoritarisme, un instrument d'opres sió ideològica, que pot oposar la seva voluntat amb la força de les ar mes per damunt de la força de la raó.
- Perquè impedeix que els pobles siguin lliures, mantenint unes fronte res que imposen una unitat o una separació forçades.
- Perquè sovint, defensant un ordre institucional no sempre just, impe deix qualsevol procés de canvi.
- Perquè el soldat es veu obligat a defensar tota mena d'imperialismes.
- Perquè per fidelitat a l'Evangelí, no creiem en la guerra justa i l'a niquilació de l'adversari, sinó en la capacitat de canvi de l'home sen se fer-lo desaparèixer.
- Perquè el desarmament universal immediat és una utopia, però no ho és el desarmament personal que enceta el camí cap aquell.

Potser tu hi podràs afegir altres motivacions. Creiem que totes te nen cabuda.

Se'ns pot al.legar que per què complicar nos la vida ara, quan una col.laboració direc ta amb l'exèrcit és més hipotètica, però nos altres no volem per més temps participar amb aquesta militància més dissimulada però real, que en un moment donat, es pot convertir en u na intervenció directa segons les circumstàn cies polítiques. Si estem decidits a no col laborar mai en cap d'aquestes intervencions , per què mantenir un lligam que existeix només per si aquesta intervenció es fa real? Per ai xò volem deixar ben clar que no comptin amb nosaltres. Si callem, el nostre silenci és en tès pel poder com una acceptació. En trencar aquest silenci tornant els documents d'identitat militar, pensam que a questa "deserció" no és una dimissió, ans al contrari, és l'afirmació de

.../...

.../...

la nostra responsabilitat personal, social i política envers les formes, els mitjans, i les finalitats de la defensa.

Tornar la cartilla és una acció molt personal, com ho és la consciència. I com que volem fer la mateixa acció, ens apleguem a fer-la junts i per això et convidem a fer una reflexió sobre el teu lligam amb l'exèrcit i a pendre una actitud conseqüent ajuntant-te amb nosaltres per fer valdre el dret que tenim tots que se'ns reconegui la llibertat de consciència com a nosaltres i a tothom que es declari objector abans, després i durant la mili i així volem que es reflecteixi en la Llei d'Objecció de Consciència que les Corts aviat discutiran.

Si també tens raó per tornar la cartilla, si et vols informar més, po sa't en contacte amb nosaltres.

C. D. CARDASSAR

INFANTIL

Finalizó la liga de segunda regional, donde nuestro equipo representativo quedo clasificado en una privilegiada y merecida tercera plaza, a dos puntos del lider Serverense.

Creemos oportuno en estos momentos dar un breve repaso a este grupo, que lo ha dado todo por llevar a lo mas alto al C.D.Cardassar. El equipo infantil no ha defraudado en ningún momento, a pesar de tener una plantilla corta y de superar dificultades.

Se inició la liga el 18 de octubre en San Lorenzo, ganando el primero y último encuentro jugado en casa, con conclusión el cuatro del presente. Durante este período nuestro equipo perdió solamente en cuatro ocasiones, empatando en una en su propio campo con el Santanyí, y triunfando en los demás encuentros disputados.

Seguidamente presentamos a estas futuras glorias del balompié, mereciéndose toda clase de elogios por la afición del Cardassar:

JAIME CALDENTHEY. Entrenador del equipo desde noviembre, sustituyendo a Jaime Gomila. Caldentey ha demostrado saber estar en su sitio, es buen preparador físico y sabe levantar la moral.

JUAN LLINAS. Delegado, sincero y alegre, entendedor del mundo del fútbol y capaz de resolver cualquier problema.

MATEO ROSSELLO MESQUIDA. Portero. Altura, colocación y mucha confianza en sí mismo, cualidades que le destacan.

JOSE XAMENA LLINAS. Defensa lateral derecho. Valiente, decidido, coge bien a su par y lucha los 70 minutos.

PEDRO A. FEMENIAS UNBERT. Defensa libre. Da seguridad a su equipo y es efectivo al 100 por 100.

MIGUEL GALMES ROIG. Defensa lateral izquierdo. Coraje y fuerza. Lo da todo por el equipo.

ANTONIO GELABERT GALMES. Defensa central. Es el mas alto del equipo. Marca muy bien a su par. Su serenidad le ha permitido sacar balones desde la misma raya de gol. Además metió un golazo en Porto Cristo que valió dos puntos.

GABRIEL SANCHO GOMILA. Medio. Es un auténtico tanque en el centro del campo. Posee un buen regate y es especialista en lanzamientos de golpes francos.

BERNARDO PASCUAL RIERA. Medio. Pre-seleccionado por Mallorca. Máximo goleador del equipo. Creador y ejecutor a la vez, muchas de sus jugadas apuntan clase futbolística.

JAIME ESTELRICH FEBRER. Medio. Altura, visión de la jugada y un potente disparo, especialmente con la izquierda.

JUAN ESTARELLAS GOMILA. Delantero. Es habilidoso y escurridizo. Sabe colocarse y chutar a puerta en el momento preciso.

ANTONIO SANTANDREU SANTANDREU. Medio. Creador de juego, velocidad y visión de la jugada.

JUAN F. RAYA SANCHEZ. Delantero. Segundo máximo goleador. Se desmarca bien y remata con ambos pies.

MIGUEL MIQUEL GRIMALT. Todo terreno. Portero, defensa, marca goles, fuerza y buen humor.

BARTOLOME ESTARELLAS PASCUAL. Delantero. Corre bastante y controla bien el esférico.

ANTONIO NADAL BAUZA. Delantero. Juega por la parte izquierda y suele centrar muchos balones, creando continuo peligro para la portería contraria.

.../...

.../...

JERONIMO PUIGROS PASCUAL. Delantero. Muy rápido y escurridizo.

Especial mención se merecen sus abnegados padres, que con su colaboración han hecho realidad y llegado a feliz término esta liga. A todos ellos, juntamente con el delegado Lorenzo Servera, nuestra más sincera enhorabuena.

SEGUNDA REGIONAL

El interés de la presente estaba centrado en el partido del 25 de abril, y que se trasladó a la tarde sabatina, en vez de jugar el domingo, como tiene costumbre el Cardassar. Verdaderamente no le rodó bien la pelota al conjunto local, y después de un montón de jornadas sin conocer la derrota, es esta ocasión, y a domicilio, nos tocó saborearla.

Aunque no cunde la decepción entre jugadores y aficionados, ha sido un jarro de agua fría, a juzgar por manifestaciones posteriores, y si los resultados de fútbol pudieran ser premeditados, éstos que suscribieron tan generosas primas, las hubieran doblado para favorecer el marcador. Esperemos el domingo y ante el difícil "Alqueria" para sacarnos la espina, en donde fuertemente desearia -con la deportividad de que hacemos gala- trajéramos una clara victoria. Així sigui!

-oOo-oOo-

caça

Aunque sea tiempo de letargo, no creais que los aficionados a este deporte velen largamente las armas, como hiciera D. Quijote. No. Estos se han montado su programa de entrenamiento, en donde cada sábado hacen sonar sus flautas, montándose un campo de tiro un tanto accidental, pero al fin y al cabo del todo práctico.

Menos mal que el pulso, como el humor, cada día difiere, y así se salvan estas especies que tanta falta hacen para la reproducción.

Esperemos que aprovechando estas fiestas de Son Carrió se monte un programa adecuado, para calmar las ansias de estos buenos aficionados y del público en general. Los resultados se sabrán en la próxima.

P.J.Mas y M.Sureda

de cinema. per felip blau

GEORGES MÉLIÈS (1861-1938)

En contra del que pensaven els germans Lumiere, Georges Méliès va veure el futur que podria tenir l'invent del cinema com a diversió del gran públic i espectacle de masses. Els va voler comprar l'aparell, però els germans Lumiere li digueren: "El nostre invent no està en venda. Pot ésser explotat com a curiositat científica, però no té porvenir comercial. Per a vostè seria la ruïna".

Méliès comprà el "Bioscopi" -un aparell de l'anglès Robert William Paul- i al seu jardí de Montreuil fa "Una partida de naipes" i "Un jardiner que mando hierba", que són una rèplica a les cintes Lumiere.

Arrel d'haver estat prestidigitador se'n tem que pot impressionar no solament el que existeix, sinó també allò inexistent, i construeix, al seu jardí, un estudi de vidrieres de 17 mts. de llargària per 6 d'amplària (foren els primers estudis cinematogràfics del món) i així desenvolupa una nova tècnica i una nova forma d'expressió. Va començar a emprar un guió abans del rodatge, cercà actors professionals, vestits, maquilladors i va fer sobreimpressions, fosos ("fundidos"), "ralentí", etc.

A partir d'aquí deixà fer el realisme i mostrà allò inexistent, la imaginació, el somni, fent creure coses irreals. Així surten "La Cenicienta", "El Castillo embrujado", "Sueño de Navidad", "Albergue embrujado", "Veinte mil leguas bajo el mar" i "Viaje a la Luna", la seva pel·lícula més popular.

Seguint amb aquest camí de trucs i mentides contades com a veres, arriba a la reconstrucció d'escenes d'actualitat com "La guerra hispano-americana", "Guerra del Transvaal", "Revolució dels Boxers". Eren el que ell deia "actualitats falses".

.../...

.../...

La seva obra mestra fou "Coronación del Rey de Inglaterra Eduardo VII". Per aquest film va reconstruir l'Abadia de Westminster en el seu estudi. El personatge del sobirà va ser interpretat per un mosset d'una bugaderia, i era tal el paregut que es podia confondre.

-oOo-oOo-oOo-

ELS OSCARS

"QUIERO SER LIBRE"

Oscar a la millor direcció artística (Pierre Gu Guffroy) i a la millor actriu femenina (Sissy Spacek).

"EL IMPERIO CONTRAATACA"

Oscar per als millors efectes especials i per al millor sò.

"MELVIN AND HOWARD"

Oscar al guió més original (Bo Goldman)

ORCAR a Henry Fonda per a la seva dedicació al cinema durant 46 anys.

darrera plana

FLOR DE CARD, bolletí-revista del Card, Centre Cultural de Sant Llorenç des Cardassar.

Adreça: Carrer de Sant Llorenç, 36.

Abril de 1981. Número 57.

Dipòsit legal: 765-73.

Director: Bartomeu Domenge i Amer.

Cap de Redacció: Josep Cortès i Servera.

COL.LABOREN a la mecanografia Pere Josep Llull, Ramon Lladó i Andreu Amer.
a la tresoreria i difusió Guillem Quina.
a la confecció Elisabet Nicolau.

NOTA Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió del seus propis autors.

TAULA

Portada

2	Comentari
4	Renou de ganivets
5	En Ramon
8	Batec
9	Espipellades
10	L'Escola
11	Es Racó de sa padrina
12	L'Institut d'Estudis Baleàrics
	El Crit
	Festa del Llibre
13	Costums
14	Crònica informal
15	La bandera, l'escut,...
16	Si lleu...
17	Objectors
18	Esports
19	De Cinema
20	Darrera Plana

Salas

Guillem de sa Bagura
Llorenç Capellà
Aljub
Quina-Rosselló
Josep Cortès
L'Associació
Joan Rosselló
Josep Cortès
Pere Orpí

Francesc Clapés

Josep Cortès
Ramon Rosselló
M. Galmés
Grup de Mallorca
Mas-Sureda
Felip Blau

A mitjan mes de maig es posarà a la venda la segona part de la Història de Sant Llorenç. Aquesta vegada l'ha enllestida en Josep Segura i Salado i comprèn els segles XVII, XVIII, XIX i XX. Tots els que la vulguin la podran adquirir a qualsevol de les papereries-llibreries del poble al preu de 400 ptes.

El dibuix de la portada ha estat fet per Guillem Nadal i els de dins per Joan Riera i Josep Cortès, la meitat perhom.